

Rock'n'roll comunista

La història. Budapest, 1962. Els pares de Miki Fenyo tornen al país després que els han fet fora dels USA per la crisi dels míssils a Cuba, però Miki ja és un ianqui cultural, amant del rock, dels tupés i no tenir pèls a la llengua, la joventut hongaresa li fa costat, malgrat l'oposició del règim comunista.

La pel·lícula. El bo que té l'agost cinematogràfic és que desembarquen blockbusters multimilionaris, al temps que també ho fan (per la porta falsa, ei!) aquelles pel·lícules estranyes, invisibles la resta de l'any, i que tant distribuïdores com exhibidors es guarden al racó dels rosegons. *Made in Hungria* és una d'aquestes rara avis. Un dels encants, entre cometes, del film, rau en que et convida a un viatge en el temps. De quan escapar del Tèl·lo d'Acer comunista era com viatjar a l'altre costat del mirall capitalista. Aquesta és una d'aquelles cròniques impossibles per a cinèfils amb menys de...una pila d'anys i d'inquietuds polítiques. O històriques. Dit això, i per centrar referències filmiques, *Made in Hungria* vindria a ser un empelt transgènic de *Rebelde sin causa*, *Grease* i *American Graffiti* amb el sentit del ritme d'un cosac flipat a la Cinquena Avinguda. Que el protagonista d'aquest musical anti-comunista jugui a reenarnar-se en un Jerry Lee Lewis hongarès, resulta tan (poc) grati-

ficant com el Duran i Lleida posant careto de Gargamel. Generós en coreografies estantisses, gags d'UCI, situacions calcàries, personatges fossilitzats en el moll de l'os de la memòria historicista, més unes calcomanies anys 60, converteixen el film en un friqui tan discret com una casa de pagès al mig del Clot de les Granotes. *Made in Hungria* ens permet, doncs, comprovar l'estat del cinema hongarès i de com s'ho fa per recuperar un temps i unes històries ben

Made in Hungria

Director: Gergely Fonyó.
Intèrprets: Scherer Péter,
Hegedüs Géza, Valentin
Titánia, Kiss Tünde.
Hongria, 2009. 109'.
Rambla Lleida.

personals.

La imatge. Miki al piano, bellugant la pelvis al teclat, convulsionant la tribu de noies i nois.

La frase. "Cal fingir que això és Amèrica i que tenim una vida normal", etziba Miki. Posats a fingir, per què no fem veure que aquest país nostre ho és? I per si tenim algun dubte assistencial, toca preguntar qui i per què retalla prestacions socials? Made in Catalonia.

La recomanació. Amigues i amics dels productes insòlits, malgrat tot.